

Inspiració

Un relat de: [Sergi](#)

---

relatsencatala.com adverteix que aquest relat conté llenguatge que pot ferir algunes sensibilitats. No recomanat per menors de 18 anys.

Tornava al Metro perquè no tenia res a fer. Volia deixar volar la seva imaginació, buscar la inspiració en les persones, en les situacions. Per aquestes coses no hi havia res millor que el Metro. Tal com es va obrir la porta del vagó, va deixar l'andana per endinsar-se en aquella caixa mòbil, a la caça i captura de la inspiració. Es dirigia al final de la línia, observava els passatgers, i anava fent boca; després, esperava fins arribar al final de trajecte, canviava d'andana, i esperava el proper cotxe per fer de nou tot el recorregut, de punta a punta.

Quan sentia l'alenada d'aire que venia del túnel, símptoma evident de l'arribada d'un nou cotxe de metro, sentia un formigueig característic a l'estómac, la pell se li eriçava a les galtes i al clatell, i el seu cap es posava en marxa, lentament, com si es tractés d'una vella locomotora que agafava empenya, abans d'arribar a la seva velocitat punta.

Va entrar al vagó buit i va quedar-se de peu, arrepenjant l'esquena a la paret que separava el compartiment del conductor de la resta del vagó. Des d'allà, podia observar no només la totalitat del seu propi vagó, sinó que, a més, arribava a veure tota l'estructura del cotxe articulat, segmentat per uns grans acordions negres de plàstic gruixut. Volia viure, volia sentir i explicar les seves sensacions, però necessitava la benzina que alimenta els sentits, la inspiració que, tal com et toca, fa que vessin totes les teves idees, en un torrent descontrolat d'on, si ets prou hàbil, pots caçar-ne un parell al vol. Però la inspiració no arribava. Mai arribava a les dues primeres parades. Ho sabia molt bé. Hospital de Bellvitge, Bellvitge i Avinguda Carrilet eren tres parades que anaven bé a molt poca gent, normalment només s'hi veien tècnics de manteniment, guàrdies de seguretat o funcionaris, tots ells treballadors del Metro, amb cara de voler tornar a casa el més aviat possible. A Rambla Just Oliveras començava l'espectacle. Situada just sota una rambla plena de cinemes, cafeteries i geladeries, i al costat mateix de l'estació de RENFE de l'Hospitalet, a aquesta parada hi pujava gent de tot tipus, sobretot grups de joves que anaven i venien del centre comercial, a cent metres escassos de la parada.

I va entrar ella. No era la dona més bonica que havia vist, però era maca. Anava amb una amiga que no parava de xerrar, i ella se l'escoltava atentament. De cop, ell va sentir la fiblada seca de la inspiració que el punxava a algun punt dins del cap, amb la precisió justa per activar els engranatges que despertaven els sentits. La va observar una bona estona, a través del reflexe del vidre, les seves mirades van creuar-se un parell de cops, i ella va semblar molesta. Definitivament, no era el seu tipus, però quan un sent la crida de les musses, és capaç de trobar la Venus més bonica en la foscor més impenetrable. Va passejar la vista per la seva silueta, començant pels peus i pujant a poc a poc, duia uns texans acampanats que deixaven veure la punta de les seves sabates, esportives i noves. Va continuar pujant, recreant-se en el texà lleugerament arrapat a la cuixa, d'un blau nou i gastat a l'hora, fins arribar a l'entrecreix, pujar fins la cintura, on s'endevinava una tira de carn d'un centímetre, que unia el cinturó amb la camiseta de cotó, color verd caqui. Pujant, trobava la suavíssima corba del seu ventre, els braços creuats sota el pit i, finalment dos pits esplèndids i rodons, separats per la cinta de la bossa que duia creuada a l'espatlla, que els premia contra el cotó de la samarreta, marcant la línia diagonal dels sostenidors. Més amunt, el coll rodó de la samarreta deixava veure un tros de carn generós, al coll, que es perdia en l'ombra dels cabells rossos i llisos que li queien per les espatlles. No va voler fixar-se en la cara, creia que, en aquests moments que t'envaeix l'emoció sublim de la inspiració, l'amor pot aparèixer per art de màgia, fent gala del seu millor sentit de l'humor, convertint-te en el coprotagonista d'un acudit sense gràcia, on mai més veuràs la teva companya d'història.

Encogat pel delit, havia perdut la noció del temps, quan tot just arribaven a Santa Eulàlia. Estava perdut en aquell cos que destil·lava sensualitat, i la llum que provenia de fora, ara que el metro sortia a l'exterior, va picar-li a la cara com una bufetada. En una fracció de segon, ella el va mirar i ell va apartar el cap, davant la clara incomoditat d'ella. El sol de mitja tarda va entrar per la finestra, llepant la pell dels braços de la noia, fins parar-se uns segons a la seva cara, i ell va aprofitar que estava enlluernada, per endinsar-se de nou en els seus malucs rodons i premuts contra el texà, per impregnar-se de l'olor que imaginava a la seva pell, per saborejar amb la mirada aquells pits que, amb el sobtat canvi de temperatura, ara mostraven dos punts que sobresortien, perfectament situats, i que duïen el seu nom escrit. Assegurant-se que ella no el veia, va imaginar-se pujant aquella samarreta a poc a poc, mentre amb la punta dels dits tocava suaument la seva pell. Va imaginar els pits emparats en un sostenidor negre i llis, per on hi escolava els dits, fins els nusos de la mà, que empenyia cap amunt per fer saltar aquella peça de roba, que deixava al descobert dos pits rodons, de pell clara, tocats per una taca petita i rosada, dura, que amb la pressió dels dits es relaxava i es feia més suau i esponjosa. Imaginava les

seves mans prement-se contra aquelles dues delícies que, en el seu pensament, eren dos fruits saborosos, i va somriure al recordar els poemes de Josep Carner, sota aquest mateix títol. Dos fruits flonjos, saborosos i aromàtics, amb aquella olor de dona que els fa encara més abellidors. Va pensar en la seva llengua, que ara feia saliberes, pensant en el gust i la suavitat de la pell, en ella estremint-se, humida per dins i per fora, gaudint del seu saber fer, de la seva elegància, de l'afecte que podia donar-li pell amb pell, tot i que fos per unes poques hores. Mentalment va desbotonar els texans que, amb el primer botó, van cedir cap als malucs atrapats, pressionats per aquell color blau, l'embolcall que desava dins seu una petita joia, que només resplendiria per ell. Continuava amb els altres botons, posava els dits entre la roba, i premia cap avall lentament, descobrint la tira de la roba interior, que a banda i banda acaronava els malucs, ara nus, cobrint una franja més clara, la que ni el sol podia tocar, i que era només per ell. Ara baixava les calces de cotó, encara més lentament, mentre besava el seu ventre, recreant-se en el melic, buscant una reacció en ella, aquell calfred que delatava que gaudia amb les seves carícies. A poc a poc, com el sol quan es pon, apareixia una zona més fosca, un jardí secret, on només ell podia endinsar-se. Acariciant els pèls curts i arreglats, baixava els llavis cap aquella zona perduda, que misteriosament apuntava cap a baix, com si marqués el camí que havia de seguir per arribar a l'indret més pregon del seu cos. Baixava els llavis i sentia l'escalfor imminent del seu entreuix, mentre la seva llengua despertava, i empenyia els llavis per sortir a l'encontre d'aquell tresor. Un nou calfred, i la satisfacció d'ell, que va pujar parsimoniosament el cap, per mirar-la als ulls. Ara ella el mirava estranyada i, amb una expressió d'indignació, obria la porta del metro i sortia. Ell, encara perdut en el somni, va sentir-se desorientat per uns moments. Tenia la sensació que tothom el mirava, com si pugessin veure-hi a través del seu pensament, escandalitzats per aquell espectacle gairebé pornogràfic. Però era només una sensació, agreujada pel sentiment de culpabilitat que acompanyava una erecció espontània i descontrolada, que dissimulava amb la jaqueta que duia penjada al braç. Avergonyit i abatut, amb la sensació que mai més veuria a la protagonista de la seva història, va baixar a la següent parada.

Tornava caminant a casa, amb les claus a la mà, llençant-les a l'aire i recollint-les, sense pensar en res. Havia oblidat completament la història del Metro (era millor així). Caminava distret, escoltant el dringueig de les claus mentre volaven; va girar la cantonada del seu carrer i es va quedar glaçat. Davant la porta de casa seva, esperant, hi havia la noia del metro. Amb un esforç sobrehumà per controlar les seves cames, i amb un nus a l'estómac, va avançar cap a la porta. La noia no deixava de mirar-lo i, quan ell va arribar, va acariciar-li l'entreuix, mentre li plantava un petó a la boca. Submergit en aquell univers líquid on les dues llengües ballaven una mateixa dansa, dins la foscor que provocaven els seus ulls clucs, va posar la clau al pany i va obrir la porta, sense aturar-se en el seu joc carnal amb aquella noia, que ara esdevenia ardent i apassionada. Un cop dins de casa, van deixar volar el temps i van fer l'amor durant hores. De sobte la nit va velar el cel d'estiu que, quan se'n van adonar, de nou es tornava blau i s'omplia amb la cançó que canten les primeres orenetes. Havia estat hores enllaçats en una lluita on no hi havia guanyadors ni vençuts, només un final feliç i humit, que culminava quan tancaven els ulls i es deixaven endur per la son, acaronats per la brisa d'estiu que entrava juganera per la finestra.

Ella va llevar-se abans que ell, va obrir un calaix, i va vestir-se amb uns calçotets d'ell. Sabia que li agradava veure-la vestida amb la seva roba, sobretot quan no duia la part de dalt, i els pits frescos i rodons tremolaven a cada passa d'ella, mentre caminava descalça per la fusta càlida del parquet. Se'l va mirar un cop més, mentre dormia nuu, enllaçat als llençols, com si hagués lliurat una guerra que no anava més enllà dels límits del matalàs. Se l'estimava, sempre ho havia fet. Ara accedia a acomplir totes les seves fantasies; no li feia res convertir-se, per uns moments, en una desconeguda inaccessible, i aparèixer a la porta de casa, com si mai s'haguessin vist, per despertar en ell la passió que amb els anys havia anat desapareixent. Hagués fet qualsevol cosa per ell, per tenir-lo al costat. I sabia que, d'aquesta manera, fent renéixer la seva passió les vegades que fes falta, ell no tornaria a enganyar-la amb una altra.